

Гора Зімелі

Брати (Якоб і Вільгельм) Грім

Шили колись два брати, один багатий, а другий бідний. Багатий нічим не допомагав бідному, і той ледве животів на світі, часом доходило до того, що й шматка хліба не було для жінки та дітей. Якось їхав він своїм візком через ліс, коли гляне — а при дорозі височить велика гола скеля. Досі він такої скелі ще не бачив, тож зупинився і почав її розглядати. Аж раптом із хащів виходять дванадцять великих страшних чоловіків. Він одразу збагнув, що то розбійники, сховав свого візка в кущах, а сам виліз на дерево і став чекати, що воно буде далі.

А розбійники підійшли до гори й гукнули:

— Гора Земзі, гора Земзі, відчинись!

Гола скеля вмить розсунулась, і дванадцятро увійшли всередину. А тільки-но ввійшли, гора зачинилась. Трохи перегодою розбійники вийшли знову, несучи на спинах важкі лантухи. Опинившись надворі, вони гукнули:

— Гора Земзі, гора Земзі, зачинись!

Гора зачинилась, і не лишилося навіть знаку, де вхід.

А розбійники пішли собі.

Коли вже їх зовсім не стало видно, зліз бідняк із дерева, і закортіло йому дізнатися, що ж там заховано в горі. Отож він підійшов до гори і гукнув:

— Гора Земзі, гора Земзі, відчинись! — І гора відчинилася перед ним.

Він увійшов досередини й побачив велику печеру, повну золота й срібла, а трохи далі, наче великі купи зерна, насипано перлів і світлосяйних самоцвітів. Бідолаха не знав, що йому й робити, чи можна хоч трохи взяти з тих скарбів. Нарешті напхав він повні кишені золота.

А перлів і самоцвітів не зачепив.

Вийшовши з печери, він сказав:

— Гора Земзі, гора Земзі, зачинись!

І гора зачинилась, а він зі своїм візком поїхав додому.

Тепер йому не треба було ні про що турбуватись, за взяте в печері золото він міг купити для жінки й дітей не тільки хліба досхочу, а навіть вина, жив весело, але чесно, не забував і бідних і кожному робив добро.

А коли гроші витратилися, він пішов до брата, позичив у нього мірку і знову набрав у печері трохи золота. Але з великих скарбів не зачепив нічого.

Ідучи туди втретє, він знову позичив у брата мірку. А багатий брат уже давно заздрих, що бідний став заможний, завів гарне господарство, і не міг зрозуміти, звідкіль у брата це багатство і навіщо йому мірка.

Ось він і пішов на хитрощі — намазав дно мірки смолою, і до смоли прилип золотий червінець.

Побачивши того червінця, багатий зразу пішов до брата й питає:

— Що ти моєю міркою міряв?

— Жито й овес, що ж іще, — відповів той.

Тоді багатий показав йому золотого червінця. І погрозив донести на нього в суд, якщо не признається. І брат розповів усе, що з ним трапилось.

Тоді багатий наказав негайно запрягати воза й поїхав, щоб по-своєму розпорядитися скарбами.

Під'їхавши до гори, він гукнув:

— Гора Земзі, гора Земзі, відчинись!

Гора відчинилась, і він увійшов у печеру. Перед ним лежали такі скарби, що він розгубився і не знав, за що найперше хапатися.

Нарешті насипав у лантух стільки самоцвітів, що насилу підняв на плечі, й поніс надвір.

Але жадоба так заповонила всі його думки, що він забув, як називається гора, і, виходячи, гукнув:

— Гора Зімелі, гора Зімелі, відчинись!

Та гора й не ворухнулась, а стояла зачинена, бо то не була її справжня назва.

Багатія взяв страх. Та що довше він силкувався пригадати, як зветься гора, то більше плуталися думки у нього в голові.

Вже він і скарбам був не радий.

Ввечері гора відчинилася, і дванадцяттеро розбійників увійшли до печери. Як побачили його, то всі враз закричали:

— А, попалась пташечка! Ти думаєш, ми не помітили, що ти вже двічі приходив сюди? Та, на жаль, нам не пощастило тебе впіймати, а тепер ти вже не викрутишся.

Він закричав:

— То не я був, то мій брат!

Але хоч що він казав, хоч як просив пустити його живого, нічого не допомоглося. Розбійники відрубали йому голову.

Переклад Сидора Сакидона